

τοῦ Ἀθηνῶν. Ἐκ τῶν διαλέξεων αἱ μᾶλλον ἐνδιαφέρονται εἰνε τῶν κ.κ. Δημητρακοπούλου περὶ τῶν ἀπρόσπτων τοῦ Συβαριτισμοῦ, Σωτηριάδου περὶ Ἑρωτούλου, Λάσκαρη περὶ τῶν πρώτων ἐτῶν τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρου, Κονρίδου περὶ τῶν ἡρωΐδων τοῦ Σαλίνοπηρ, Θεοδωροπούλου περὶ τῆς Ἑλλ. ψυχῆς ἐν τοῖς δημοτικοῖς λόγοις, Κακλαμάνου περὶ Θεοτοκοπούλου, Χρηστομάνου περὶ τῆς φιλολογίας ἐν Ἑλλάδι ζωῆς καὶ τοῦ κ. H. Gregoire περὶ τοῦ Βυζαντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Μικρᾷ Ασίᾳ. Άλι διαλέξεις ἥρξαντο τῇ 22ῃ Δεκεμβρίου καὶ ὅταν διαρκέσσωσιν ἐπὶ τούμην.

*
Ἐπίσης ἐν τῷ φιλολογικῷ συλλόγῳ «Παρνασσῷ» ἐκτὸς τῶν ἐπιστημονικῶν διαλέξεων, καθιερώνται ἐφέτος φιλολογικαὶ προσοπερίδες, εἰς ᾧ μετάσχωσιν οἱ γνωστοτεροι παρὰ ἡμῖν λόγοι.

*
Ἡ ἐν Μονάχῳ συμπληρωθεῖσα τὰς καλλιτεχνικὰς σπουδὰς τῆς δεκοπονίς Σοφία Λασκαρίδου ἀφοῦ ἐμαδήθενος παρὰ τῷ ἔξοχῳ τοπειογράφῳ κ. von Hayek, ἥδη ἐργάζεται παρὰ τῷ διασήμῳ προσωπογράφῳ W. Thor.

*
Ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις ὁ διάσημος μουσικὸς Παῦλος Ταφανέλ, μοναδικὸς πλαγιανήτης εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν ποιητικὰ κυρίως τοῦ ἦχου καὶ τῆς ἐπιφάνειας. Ο Ταφανέλ ἦτο παγκόμιος ἔξοχότης μουσικής, ἴδιως διὰ τὴν τελειότητα τῶν πινεντάνω δργάνων καὶ τὴν μεταδοτικότητα τῆς διδασκαλίας του. Ἡτο καθηγητής εἰς τὸ Ὀδεῖον τῶν Παρισίων καὶ ἀπὸ τοῦ 1866 ἀνῆκεν εἰς τὴν ὁρχήστραν τοῦ Μελοδράματος τῆς Ἐταιρίας τῶν Συναυλιῶν, τῆς ὁποίας ἐγένετο κατόπιν καθηγητής.

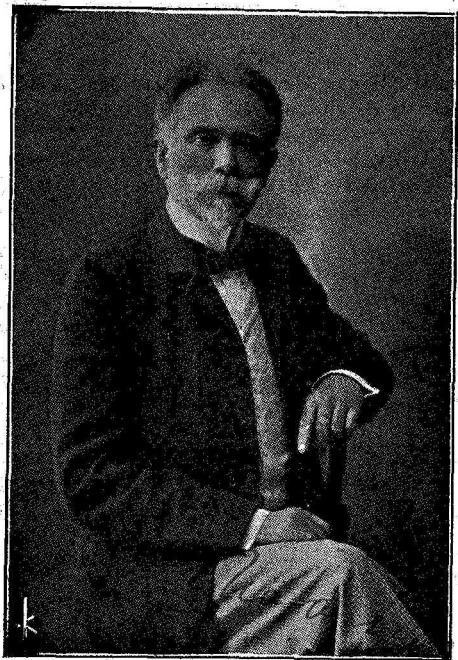
*
Συνέστη ἐν Ἀθηναῖς Ἐταιρεία μὲν κεφάλαιον 300,000 δρ., πρὸς ἕκδοσιν ἐπιστημονικῶν, φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν συγγραμμάτων. Οἱ ἑδρῶνται τῆς Ἐταιρίας ταῦτης εἰνε περὶ τοὺς 20, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ κ. κ. Στερέες, Λάμπρος καὶ Ἀποστολίδης καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, Καμπούρογιλος ἔφορος τῆς Βιβλιοθήκης, Ἡμίτονος καὶ Νικολαΐδης τραπεζίται, Νεργεπούτης, Α. Ζαΐμης καὶ Μπέης, ὅτινες καὶ ἀποτελοῦν τὸ συμβούλιον τῆς νέας Ἐταιρίας.

*
Ο ἐκδοτικὸς οἶκος Τρέβες τοῦ Μιλάνου ἀνέλαβε τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀνεκδότων ἔργων τοῦ Ἐδμόνδου δὲ Ἀμύτη. Μέχρι τοῦδε ἔξεδόθησαν δύο τόμοι ἐκ τῶν ὁποίων δὲ εἰς φέρει τὸν τίτλον «Νέα εἰλίκνες», δὲ δύτερος «Νέα δημήματα καὶ σχεδιάματα», προσεκῆς δὲ θέλει ἔκδοθῆ καὶ διετίστη καὶ τελευταῖς, δοτις ὅταν φέρῃ τὸ τίτλον «Τελευταῖαι σελίδες».

*
Ο κ. Μποκατσιάμπης ἥρισεν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ τὴν ἐνησαλαν καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν τῶν ἔργων του. Ο συμπαθῆς καλλιτέχνης ἔξέθηκε τὴν νέαν ἔργασιαν του, ἀποτελούμενην καὶ πάλιν κυρίως ἀπό, ἐμπνεύσεις τῆς Κερκύρας. Τὴν Ἐκθεσιν ἐπενεέψθησαν ἡ πριγκήπισσα Αλίκη καὶ διηγήη χριστόφορος.

*
Ἡ σύγκλητος τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου ἔξερασεν εὐχὴν ὑπὲρ ἕδρονσις ἐν τῇ φιλολογικῇ σχολῇ ἔδρας τῆς Νεωτέρας φιλολογίας, δι' ἣς ὅταν ἐπισκοπήται ἡ παγκόμιος φιλολογία καὶ εὐρύτερον ἡ μεσαιωνικὴ καὶ γεωτερά «Ἑλληνικὴ φιλολογία».

*
Υπὸ τῆς κ. Ἀτταντίδου τῆς N. Υδόνης ἔξεδόθη νέοις ἔργοις τοῦ κ. Σπ. Παγανέλη, ἐπιγραφόμενον «Ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως εἰς τῷ Ἀττιν», ἀντάξιον τῆς κομψότητος καὶ τῆς ἀβρότητος τοῦ συμπαθεστάτου συγγραφέως. Εἰς ταῦς κομψὰς καὶ καλλιτεχνικὰς σελίδας του ἐπενιλούσσεται δὲ ἀγγοτέρος καὶ περιπλαθεστερος ὑμνος τῆς ἐλληνικῆς δόξης καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ κάλλους. Ἀπὸ τοῦ

Σπ. Παγανέλης

συπτοῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως ὁρμηθεὶς ὁ ἐμπνευσμένος τοῦ πεζοῦ λόγου Βάρδος, ἔφερε τὰ ἑλαφρά τον βῆματα ἐπὶ ἄλλον. Ήροῦ ἔδαφον : τῆς Ὄλυμπίας, ἐν ᾧ ἀνὰ πᾶν βῆμα συναντᾷ ὁ ἐπιομέτερης καὶ μίαν ἀδάνατον ἀνάμνησιν. Εἰς τὸ α'. μέρος ὁ ποιητικὸς συγγραφέων ἔξαλερε τὰς ἀκτὰς τῆς Πελοποννήσου, δὲ παραπλέει διὰ γὰ μεταβῆ εἰς τὸν τύπον τοῦ προσκυνήματος. Εἰς τὸ β', μέρος περιγράφει θαυμασίων τὰς ἐκ τῆς Ὄλυμπίας ἐντυπώσεις τοῦ Νομέου ὁ ἀναγνώστης διτι γράφων δὲ. Παγανέλης δὲν κρατεῖ γραφῆδα ἀλλὰ βάριτον. Μονακή ἀρμονία ἦχων ἀναδίδεται ἀπὸ κάθε γραμμήν, ἡ μεγάλη ὁρμονία τοῦ οἰστρηλάτου αἰσθήματος καὶ ἡ ὁρμονία τῆς γλώσσης, ἢν ἀφόγως καὶ μετὰ καλλιτεχνικῆς δεξιότητος μεταχειρίζεται ὑπὲρ πάντα ἄλλον. Ἐκληγα συγγραφέα. Ἀκράτητος μέχρι ψυχώσεως πολέμοις τοῦ ψυχροῦ καὶ ἐκφυλιστικοῦ γεωτερισμοῦ καὶ πάσσης τῆς γλώσσης καταδολεύσεως, καὶ εἰς τὸν νέον τόμον τοῦ συγγραφέως, ὅπως πάντοτε, ἀναδιεκόνεται ὑπέροχος μύστης τῶν Ἑλλ. γραμμάτων. Ἡ διαύγεια τοῦ λυρισμοῦ ἀμυλλάται πρὸ τῆς περιγραφῆς τὴν σύγχρειαν καὶ τῆς ἐμπνεύσεως τὴν ὁραιότητα.

*
Ο Ἐργέστος Τισάω δημοσιεύει εἰς τὴν «Παρισιῶν» Ἐπιθεώρησιν ὀδαιοτάτην σημαγραφίαν τῆς διαπρεποῦς Ιταλίδος συγγραφέως «Αννας Ζονκάρι», ἡ ὁποία εἰνε γνωστή εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ὑπὸ τῷ ψευδώνυμον Νέσσα.

Τὸ φιλολογικόν της στάδιον είνε ἀρκετὰ μακρόν, καθόσον τὸ πρῶτόν της μυδιστόρημα ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ ἔτος 1876. Ἡ Αννα Ζονκάρι κατάγεται ἀπὸ ταπεινή ἐργατικὴν οἰκογένειαν, εἰς τὸ σπίτι της δὲ ὅταν ἦτο μικρά, τὴν ἔβασαντις αἱ ίδιες δύο γεροντοκόραι διεῖσαν της. Εἶχε μακράν τὸν ἀναγνώσων τὰς ἐπιφυλλίδας τῶν ἔργων τοῦ θεάτρου, ἡ μανία της δὲ αὐτὴ τὴν ὅθησεν εἰς τὸ ν' ὀρχήστην κατόπιν νὰ γράψῃ.

Κατ' ἀρχὰς συνειράζετο εἰς διάφορα περιοδικά γράφουσα συνταγὰς μαγειρικῆς καὶ χρονικὰ τῆς μόδας. Ἐπειτα, ἥρχισε νὰ γράψῃ καὶ διηγήματα. Τὸ καλλιτεροῦ ἔξι διών τοῦ δημιοτέροις γεωτερισμάτων τῆς πρώτης της φιλολογίας περιόδου είνε τὸ μυδιστόρημα τὸ διπόδιον φέρει τὸν τίτλον «Ἀντίσ» καὶ τὸ διπόδιον ἐπροξένηρε μέρα σκάνδαλον, διατὰ τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθη.